

מסורת הש"ס

(א) [לקמן קל"ב], (ב) [יומא
 עד: "וש"נ], (ג) [תוספתא
 בכורות פ"ב ה"ה], (ד) [ג'
 הערוך רש"י], (ה) [סנהדרין
 כה: כלאים פ"ח מ"ו,
 (ו) [לקמן פא. פה: כמובן
 לה. ז"ק עא. קדושין מ.],
 (ז) [ש"יך במשנה דלעיל
 עמח.], (ח) [ש"יך במשנה
 דלעיל עמח.], (ט) [ע'
 מהרש"א],

תורה אור השלם

1. אֵיל וְצִי וְיַחְמֹור
וְאִקּוּ וְדִישָׁן וְתֹאז וְזֹמֶר:
וְכָל בְּהֵמָה מִפִּרְסַת
פִּרְסָה וְשִׁסְעַת שִׁסְעֵי
פִּרְסוֹת מַעֲלַת גֵּרָה
בְּבִהְמָה אֹתָהּ תֹאכְלוּ:
דְּבָרִים יָדָה, ו

גליון הש"ס

גמ' הני עיזי דבאלא. עי'
סוכה די"ג ע"א תוד"ה
משום:

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ל רב חנן לרב
אשי אמימר:

הגהות מהר"י
לנדא

[א] רש"י ד"ה צפ"ע
כו' וה"נ אמרינן צפ"ק עה
ע"א וצבורות ז ע"א
כצ"ל:

מוסף רש"י

שורר הבר כו'.
ופלוגמיהו לענין המרת
מלבו וכסוי הדם (סנהדרין
כה). שחיטה שאינה
ראויה. לאכלה, לא
שמה שחיטה. וכל חיוב
ואיסור הבא על ידי שחיטה
אינו חל עליה (קדושין נח).

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

ואחזיק: הילכך לענין דסווי
וייהו מספקא להו ובשה
דקתני אין שוחטין דמשמע
ת דפליגי בה: לא משכח

ב' בשה ואפי' מקצת שה רבנן סבורי שה ואפי' ממקצת שה ורבי אליעזר סבר שה ולא מקצת ב' בשה אמר רב פפא הלכך ב' לענין כסוי הדם י' ומתנות לא משכחת אלא בצבי הבא על התיישה דבין לרבנן ובין לר' אליעזר מספקא הו' אי חוששין לזרע האב או לא וקא מיפלגי ב' בשה ואפילו מקצת שה לענין אותו ואת בנו משכחת לה בין בתייש הבא על הצביה ובין בצבי הבא על התיישה בתייש הבא על הצביה ו' לאיסורא דרבנן סברי דילמא חוששין לזרע האב שה ואפי' מקצת שה אמרינן ואסור ורבי אליעזר סבר נהי נמי דחוששין לזרע האב שה ואפילו מקצת שה לא אמרינן בצבי הבא על התיישה ולמלקות רבנן סברי נהי נמי דחוששין לזרע האב שה ואפילו מקצת שה אמרינן ומלקין ליה ורבי אליעזר סבר איסורא איכא מלקות ליכא איסורא איכא דלמא אין חוששין לזרע האב וזהו שה מעליא הוא מלקות ליכא דלמא חוששין לזרע האב ושה ואפילו מקצת שה לא אמרינן אמר רב יהודה ב' כזו בריה בפני עצמה היא ולא הכריעו בה חכמים אם מין בהמה היא אם מין חיה היא רב נחמן אמר כזו זה איל הבר כתנאי כזו זה איל הבר וי"א ליה האב מן התייש ומן הצביה ב' י' י' י' וי' וי' וי' כזו בריה בפני עצמה היא ולא הכריעו בה חכמים אם מין חיה היא אם מין בהמה רבן שמעון בן גמליאל אומר מין בהמה היא ושל בית ד' דושאי היו מגדלין מהן עדרים עדרים אמר ר' זירא א"ר ספרא אמר רב המנונא הני עזי דבאלא כשרות לגבי מזבח סבר לה כי הא דאמר ר' יצחק העשר בהמות

בְּרִי בריה בפני עצמה היא. אמתיתין דכסוי הדם (לָקַח פֶּגֶם) קאי דמתן ויהיג כדרי מפני שהוא ספק ואין שוטטין אותו בִּיזָט וְאִם שִׁמְטוּ כו' ולא אכיו שנחלקו בו ר' אליעזר ורבנן קאי כדפירש כדקונטרס: **וְאִם הַכֹּרֵעִי** בו חכמים אִם מִין בַּחֲמָה או מִין חֵיל, וְאִם וְלִדְרוֹק כְּסִימִינִי דקרינן וְאִם לִדְרֹשׁ דַּלָּא הֵיוּ יוֹחֲלִין לִבְרֹךְ דְּקָרְנִי שְׁפִיר אִם חֲדוּדוֹת וְכִרְכּוֹת יִפֶּה: **וְהָ אֵלֶּי הִבֵּר.** וסביר דב תמנן ות"ק דברייתא שהוא ודאי חיה ושוחטים אותו בִּיזָט ומכסין דמו ופליגי ללמדניה (לָקַח דָּף פֶּגֶם): אֲבָל אֵין לומר לדלדיהו דבמה הוה דאס קן ת"ק היינו רש"זג:

וְדָלָמָא מֵינָא דְתַאֵו הוּא. וְקִסְפָּא
רַב אַחַא דְתַאֵו מִין חֵיה
הוּא כְרַבִּי יוֹסִי דְלֹאמֵר בְּסֻמְךָ שׁוֹר
הֵבֵר מִין חֵיה דְלֵי כְרַבְנָן דְלֹאמְרֵי מִין
בְּהֵמָה הוּא אִ"כ כִּי הוּי גַּמִּי מִין תַּאֵו
הוּי כֶּשֶׁר לְגַבִּי מִזְחָא:

מדחשיב ליה בהדי חיות ש"מ
דחיה הוא. משמע

דאלי לאו דחשיב ליה צהדי חיות הוי
בצמחה לכ"כ משום דנקרא שור וקשה
קצת דאלי הצב הוי חיה כדפי' לעיל
אף על גב דנקרא איל:
(חורין בחיין שניהם שורם. ס"ד
דמיסל שני משום לא תאכל
כל תועבה דמאמר פסוק כל הבר
(לקמן דף קטו):

(ח) **הראשון** חייב כרת ושניהם סופגין את הארבעים.

דלגה כר' (י) יחזק אחיה דלמור בפרק
ה' הלוקין (מסכת דף ג.) חייבי
עבוד הוה מני למתני חולין וקדשים
ובצומח ובפנים וכן קדשים וחולין
ובחולין וקדשים בפנים ובצומח וכן
חולין וחולין ואי בכל הני דתני י
אחזק אחיה דלמור בפרק ה' הלוקין
מסכת דף ג. חייבי עבוד הוה מני
למתני חולין וקדשים ובצומח ובפנים
וכן קדשים וחולין ובחולין וקדשים
בפנים ובצומח וכן חולין וחולין ואי
בכל הני דתני י אחזק אחיה דלמור
בפרק ה' הלוקין מסכת דף ג. חייבי
עבוד הוה מני למתני חולין וקדשים
ובצומח ובפנים וכן קדשים וחולין
ובחולין וקדשים בפנים ובצומח וכן
חולין וחולין ואי בכל הני דתני י

מנה הכתוב ותו לא והני מדלא קחשיב להו בהדי חיות ש"מ דעזי נינהו מתקף לה רב אחא בר יעקב ואימא יאיל וצבי פרט כל בהמה כלל פרט וכלל נעשה כלל מוסף על הפרט איכא טובא אם כן כל הני פרטי למה לי מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דאקו נינהו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי ואמרי לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דתאו או מינא דומר נינהו אמר ליה רב חנן לרב אשי אממר שרי תרבייהו בעא מיניה אבא בריה דרב מנימין בר חיאי מרב הונא בר חיאי שרי עזי דבאלא מהו לגבי מובח א"ל עד כאן לא פליגי רבי יוסי ורבנן אלא בשור הבר דתנן ^(א)שור הבר מין בהמה הוא רבי יוסי אומר מין חיה דרבנן סברי מדמתרגמינן תורכלא מינא דבהמה הוא ור' יוסי סבר מדקא חשיב ליה בהדי חיות מינא דחיה הוא אבל הני דברי הכל מינא דעזי נינהו מתקף לה רב אחא בריה דרב איקא ודלמא מינא דאקו נינהו אמר ליה רבינא לרב אשי ודלמא מינא דתאו או מינא דומר נינהו א"ל רב ^(ב) נחמן לרב אשי אממר שרי תרבייהו: כיצד השוחט וכו': אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא בר' שמעון ממאי מדקא תני קדשים בחוץ הראשון חייב כרת ושניהם פסולים ושניהם סופגים את הארבעים מכרי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר ^(א)שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה קמא

הלבנות. באלה יער: כשרוס לגבי מוצה. ללא חיות נינהו אלא בהמות: עשר בהמות מנה
שה עים איל וצבי ויחמור ואקו ודישון ומאו חומר (דברים יד) ואין לנו עוד בהמה ומיה כשרה
ספוקי שמא מין חיה הוא שלא הוכרה כאן דהא מו ליכא ומלמא מניניהו להנך כהדי חיות ש"מ
רב אחא. נהי נמי דאין עוד מין חיה שלא הוכרה כאן אכתי מנא לך דמינא דעו הוא דלמא
או מאו או זמר הנך דלא בקיאינן בהו ודלמא הני נינהו: שרי סרינייהו. לאכילה דס"ל חיות
לבנות: אבל הני. דלא מניניהו כהדי חיות דברי הכל מין עו נינהו: ר"ש שמעינן ליה. בהמיתין
זמא שמיטה ולא מחייב עליה משום אותו ואת בנו דקתינן ר' שמעון פוטר בשוחט שור האקסל:

עין משפט
נר מצוה

ו א מיי פֿען מהל'
 כבורים ה'לה עיין
 דכ"מ קמט עיין קמט
 טוש"ד י"ד ס' סא סעי'
 יח:
 ז ב ג מיי פֿען מהל'
 שטייט ה' ח קמט
 לאיין קמט טוש"ד י"ד
 ס' טז סעי' ח:
 ח ד מיי פֿען מהל'
 מאכטל אסורות
 הלכה יג:
 ט ה מיי שם הלכה ח:
 ו מיי שם ויהלכה יג:
 טוש"ד י"ד סימן נח סעי'
 ד וסימן פ סעי' ג:

שימה מקובצת

א] בשה ואפילו מקצת
שה. נ"ב עי' תוס' לקמן
דף פח ע"א:

רבינו גרשום

אמר ר' פפא הילך
לעני כספי הרדס. כיון כי
שחטין שחטו ביום טוב
ואם שחטו אין מכסין את
הרדס בדמסקא ורזלו ונתנו
להורגא ולעני מנות
אין מפילגי בשא אפי'
מקצתה: תריש הבא על
הבטיה לישאורא. כלומר
כיון דאמי צביה אשורא
אין מלקות לכא: (ואלא
אשורא היכא) צביה הכא
לעני היתא ולמלקות
כלומר כי דאמי חיישה
מלקות נמי אשורא לרבו:
ושל בית רישא מקום:
עשו בלד אורו ויהי
שני שער בלד: שער המדות
מנה הכתוב שור שה
נשיבם ושה עושה הן
וצבי ויהי שער הן
כיון בהמות ויהי אשורא
טובא. כלומר: ויהי אשורא
חיות: א"כ כל הני פרטי
למה לן. כל הני פרטי
אין צבי ודומרו ויהי
למה לן אלא מדמנה הני
פרטי ש"מ לדין חיות
הפרטות ע"כ: ואמר שור
תריביהו כלומר דסבירא
לן דמן חיות הוא מוקד
חשביל חיה חיה חיות.
ולומר דכתיב ורזלו חמר
למחור ורזלו: שני
מפתח תורבאל: שני
סופת את הארבעים